

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa PGE Dystrybucja Spółki Akcyjnej w L.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
z udziałem zainteresowanej E.-B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zawarcie umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony zainteresowanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
w W.
z dnia 7 września 2012 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w W. wyrokiem z dnia 7 września 2012 r., wydanym po uchyleniu wcześniejszego wyroku tego Sądu przez Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 33/11, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 marca 2010 r., w ten sposób, że uchylił decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 16 kwietnia 2009 r., mocą której Prezes Urzędu rozstrzygnął spór dotyczący odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej przez PGE Dystrybucja B. Sp. z o.o. (obecnie PGE Dystrybucja S.A. w L.) farmy wiatrowej D. należącej do E.-B. Sp. z o.o. (zainteresowany).

Zainteresowany zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych wskazując następujące problemy: 1) jaki jest charakter prawny dokumentu wydawanego na podstawie par. 7 i 8 rozporządzenia systemowego pt. warunki przyłączenia do sieci i jakie są skutki prawne wydania tego rodzaju oświadczenia woli przedsiębiorstwa energetycznego złożonego w procesie przyłączania wytwórcy energii elektrycznej do sieci elektroenergetycznej i wykazywania spełnienia przesłanek istnienia obowiązku przyłączenia do sieci, czyli istnienia technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia, w szczególności w związku z zarzutami odwołania powoda konieczne jest stwierdzenie, czy jest dopuszczalne zgłaszanie przez przedsiębiorstwo energetyczne dowodów na okoliczność zaprzeczenia i podważenia osnowy wydanych przez siebie warunków przyłączenia, które mają status analogiczny jak przyznanie przez przedsiębiorstwo energetyczne okoliczności faktycznej w rozumieniu art. 229 k.p.c.; 2) czy plan rozwoju przedsiębiorstwa energetycznego określany w trybie art. 16 Prawa energetycznego, a jeżeli tak, to w jakim zakresie, wpływa na obowiązek przyłączenia wytwórcy energii elektrycznej do sieci, określony w art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego?; 3) czy wobec dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni Prawa energetycznego, która wskazuje na konieczność badania istnienia technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia nie tylko w oparciu o wydane przez powoda warunki przyłączenia, lecz także w oparciu o inne dowody, Sąd Apelacyjny w świetle art. 396²⁰ k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. ma prawo zaniechać oceny znajdującej się w aktech sprawy Ekspertyzy 2006 i znieść swoim wyrokiem całe postępowanie w sprawie, aż do decyzji włącznie, a także całkowicie pominąć dowód na okoliczność istnienia technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia w oparciu o inne wydane przez powoda warunki przyłączenia, zawarte umowy o przyłączenie do sieci oraz zawarte w nich warunki oddziaływania na sieć?; 4) jak należy rozumieć spełnianie warunków ekonomicznych przyłączenia, o których mowa w art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego wobec faktu, że zgodnie z art. 45, 46 i 47 Prawa energetycznego przedsiębiorstwa wytwarzające energię elektryczną nie ponoszą ani kosztów rozwoju i modernizacji sieci operatorów w procesie przyłączania do sieci, a jedynie koszty rzeczywiste przyłączenia, a koszty funkcjonowania, modernizacji i rozwoju sieci

elektroenergetycznych ponoszą, zgodnie z art. 45, 46 i 47 Prawa energetycznego wyłącznie odbiorcy końcowy energii w opłatach dystrybucyjnych?; 5) czy brak założeń do planu, lub planu, o których mowa w art. 19 i 20 Prawa energetycznego na terenie danej gminy należy uznać za przeszkodę do określenia technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia dla elektrowni wiatrowej, która ma znajdować się na terenie tej gminy oraz czy plany te mogą być brane pod uwagę przy określeniu technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia dla elektrowni wiatrowej?

Dodatkowo powód powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie, wskazując jako takowe art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego w związku z art. 7 ust. 5, art. 9c ust. 3 pkt 11, art. 19 i 20 Prawa energetycznego oraz § 7 ust. 4 pkt 4, § 8 ust. 3 pkt 1 i § 8 ust. 4, 5, i 6 rozporządzenia systemowego.

Ponadto, powód podnosi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Apelacyjny swoim wyrokiem doprowadził do uchylenia decyzji Prezesa Urzędu wbrew art. 7 ust. 1 i 5 Prawa energetycznego oraz § 7 ust. 4 pkt 4, § 8 ust. 3 pkt 1, § 8 ust. 4, 5 i 6 rozporządzenia systemowego, pomimo że przesłanki do orzeczenia decyzją umowy między stronami zostały spełnione, albowiem w dniu wydawania warunków przyłączenia istniały techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia elektrowni wiatrowej zainteresowanego do sieci powoda, określone w art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego, a żądanie powoda zapłaty kosztów modernizacji i rozwoju sieci powoda było całkowicie bezprawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie,

a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie już wskazywano, że nieprzypadkowo ustawodawca, konstruując wymogi skargi kasacyjnej, wyodrębnił w art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2) oraz obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Chodzi bowiem o dwa odrębne, konstruktywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego na różnych etapach rozpoznawania skargi kasacyjnej. Aby uczynić zadość wymogowi przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia skarżący powinien przedstawić wyodrębniony wywód prawny, w którym wykaże okoliczności przemawiające za uwzględnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Uzasadnienie to powinno przy tym odpowiadać wskazanym przez skarżącego przesłankom przyjęcia skargi do rozpoznania, które mają autonomiczny charakter.

Zainteresowany we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na trzy przesłanki tzw. przedsądu (występowanie zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów oraz oczywistą zasadność skargi), wskazując jednocześnie zasadniczo tą samą podstawę normatywną. Nie można zaś mówić o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i równocześnie – wykorzystując te same przepisy – powoływać się na występowanie wątpliwości oraz rozbieżności interpretacyjnych w orzecznictwie sądowym rodzących potrzebę dokonania wykładni przepisu, bądź oczywistą zasadność skargi.

Niezależnie od powyższego, w ocenie Sądu Najwyższego w obecnym składzie, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej zainteresowanego do rozpoznania nie zawiera argumentacji, której analiza mogłaby przekonać Sąd Najwyższy o występowaniu publicznoprawnej potrzeby rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do podniesionej przez zainteresowanego potrzeby rozstrzygnięcia sformułowanych przez powoda zagadnień prawnych należy na

wstępie przypomnieć, że w przypadku powołania się we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest nie tylko sformułowanie samego zagadnienia, ale także: 1) przedstawienie odpowiedniej argumentacji wskazującej na różne możliwości rozstrzygnięcia podniesionego problemu prawnego, 2) sformułowanie własnego stanowiska przez skarżącego, 3) wywiedzenie, że określone rozstrzygnięcie problemu prawnego służy interesowi publicznemu. Wymogi te uzasadnione są publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 października 2007 r., V CSK 356/07). Prezentowany w uzasadnieniu wywód potrzeby rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego - powinien być przy tym zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06; z 9 stycznia 2012 r., III UK 59/11, LEX nr 1163963; z 19 października 2012 r., III SK 13/12). Dodatkowo należy mieć na uwadze, że o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego nie można mówić w sytuacji, gdy dany problem prawny został już rozstrzygnięty w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Uzasadnienie wniosku zainteresowanego o przyjęcie skargi kasacyjnej ze względu na występowanie w sprawie trzech istotnych zagadnień prawnych nie spełnia zaś powyższych wymogów choćby w minimalnym stopniu, ponieważ nie zawiera jakiegokolwiek jurydycznej analizy postawionych problemów, wariantów ich rozwiązania oraz analizy interesu publicznego w wyborze konkretnego ich rozstrzygnięcia. Ogranicza się tylko do wskazania, że są to problemy wielkiej wagi oraz że w sądach toczą się dziesiątki analogicznych spraw sądowych.

Odnosząc się do potrzeby dokonania w niniejszej sprawie wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), Sąd Najwyższy stwierdza, że zainteresowany nie wykazał, by w orzecznictwie Sądów niższych instancji występowały rozbieżności w wykładni powołanych przepisów. Sąd Najwyższy kolejny raz stwierdza, że sprawy z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu w przedmiocie przyłączenia do sieci cechują się zróżnicowanymi okolicznościami faktycznymi i ustaleniami poczynionymi w toku postępowania administracyjnego oraz postępowania sądowego. W konsekwencji ustalenia poczynione w jednej sprawie mogą uzasadniać przyjęcie założenia co do istnienia

po stronie przedsiębiorstwa sieciowego obowiązku przyłączenia do sieci. Natomiast ustalenia poczynione w innej sprawie tego rodzaju takie założenia nie będą uzasadniały. Nie dowodzi to jednak rozbieżności w wykładni przepisów prawa przez sądy w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 33/11 rozstrzygnął jedynie kwestię, że do stwierdzenia przez Prezesa Urzędu spełnienia przesłanek obowiązku przyłączenia do sieci wytwórcy energii nie wystarcza samo wydanie przez przedsiębiorstwo sieciowe warunków przyłączenia do sieci, którym to warunkom towarzyszy jednocześnie zastrzeżenie i wyliczenie okoliczności, jakie muszą być spełnione, aby wydany dokument można było uznać za potwierdzenie przez to przedsiębiorstwo istnienia technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia wytwórcy energii do sieci.

Sąd Najwyższy nie dopatrywał się również podstaw do uznania skargi kasacyjnej zainteresowanego za oczywiście uzasadnioną. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 lutego 2012 r., CSK 225/11, LEX nr 1157583, a także z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, LEX nr 1124094). Skarżący powinien zaś nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którego jego zdaniem zostały w ewidentny sposób naruszone przez Sąd drugiej instancji, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację w kwestii oczywistości ich naruszenia. Stosownej argumentacji w uzasadnieniu wniosku zainteresowanego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brak. Wymogów tych nie spełnia przywołanie okoliczności faktycznych, które nie zostały uwzględnione przez Sąd Apelacyjny, a które zdaniem zainteresowanego przemawiają za utrzymaniem w mocy decyzji Prezesa Urzędu.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.